

KANJERKETTING

Kleine kraal, grote steun

Of er ook een KanjerKraal voor de ambulance is? Nee, is het antwoord. Ambulancebroeder Paul van Dijk uit Blitterswijk besluit daarop zelf een kraal te maken. Speciaal voor de zesjarige leukemiepatiënt Rick Hendriksen uit Venray.

door Eric Seuren

Een klein hoopje mens in een groot ziekenhuisbed. Zo maakt ambulancebroeder Paul van Dijk kennis met Rick Hendriksen uit Venray, een dan vijfjarige knaap met acute lymfatische leukemie. Rick zit in een zware periode en moet om die reden van het ziekenhuis in Venlo naar het Radboud in Nijmegen vervoerd worden. „Ik ben zelf vader en ik kreeg kippenvel toen ik Rick zo zag liggen. In niets het kind dat hij zou moeten zijn.”

In de ziekenhuiskamer van Rick valt zijn blik al snel op een meterslange ketting die absoluut mee moet. Het is Rick's KanjerKetting. De ketting is bedacht door de Vereniging Ouders, Kinderen en Kanker (VOKK). Elke keer dat een kind een behandeling, onderzoek of andere gebeurtenis ondergaat zoals chemokuren, bestralingen, prikken of simpelweg een rotgad krijgt hij of zij een zogenoemde KanjerKraal. Ze zijn bedoeld als lichtpuntjes in een zware tijd.

Aan Ricks ketting hangen op het moment van kennismaking met Van Dijk al ruim vijfhonderd kralen. Maar geen enkele van de ambulance, zo blijkt als Van Dijk dat vraagt. „Die bleek niet te bestaan”, vertelt de ambulancebroeder. „Ik heb toen de belofte gedaan dat ik hiervoor zou gaan zorgen.”

Van Dijk doet een verzoek bij de VOKK, maar hoort al snel dat die (nog) niet van plan is om zo'n kraal te produceren. Ze krijgen dagelijks verzoeken voor allerlei soorten kralen binnen. Dus besluit Van Dijk zelf aan de slag te gaan. Hij pluist alles uit: de kleisoort, het productieproces, echt alles. Uiteindelijk maakt hij met hulp van zijn dochter een kraal met strepen van geel, blauw en rood. „Een kraal die eruit springt,” zegt hij trots.

Een paar weken geleden overhandigde hij de eerste kralen aan Rick en zijn familie. Die waren er dolgelukkig mee. Van Dijk hoopt dat de VOKK de kraal op termijn alsnog wil gaan 'adopter'. Lukt dat niet, blijft hij ze gewoon zelf maken en uitdelen als hij kinderen met kanker vervoert. „Het kost bijna niks

Ambulancebroeder Paul van Dijk uit Blitterswijk en de zesjarige Rick Hendriksen uit Venray.

foto Mijntje Wismans

om ze te maken.” De familie Hendriksen hoopt ondertussen hard met hem mee. „Het is voor kinderen heel fijn om die kralen te krijgen. Vooral nadat je bijvoorbeeld een hele pijnlijke prik hebt gekregen”, legt Rick uit. Hij is trots op zijn ketting, al heeft hij nadat hij lange tijd voor het raam hing besloten hem in een la te leggen. Zo wordt hij niet elke dag telkens herinnert aan het 'ziek zijn'.

Moeder Esther springt bij. „Die kralen zijn heel belangrijk. De ketting van Rick is voor hem een soort beloning voor de moeilijke tijd, maar het is ook een dagboek. Voor ons allemaal. Aan de hand van alle kralen kunnen we precies terugzien wat we samen met Rick op welk moment hebben meegemaakt.” Ze wijst naar het begin. „Dat was op 31 januari 2013. Toen begon het verhaal officieel. Rick was al even aan het kwakkelen. Hij had geen puf meer. Geen kleur op het gezicht. De huisarts besloot bloed te laten afnemen. We zouden twee dagen later de uitslag krijgen. Maar een dag later werd er al gebeld. We moesten naar het ziekenhuis in Venlo voor verder onderzoek. En

voor we het wisten waren we in het Radboud in Nijmegen. Hier kwam die bewuste dag de dood-

schap: Rick had acute lymfatische leukemie. Er werd direct begonnen met de behandeling.” Ze wijst naar

een reeks andere kralen. „Hier ging het ook niet goed. Moest hij ook in allerijl opgenomen worden door

bijwerkingen van de medicatie.” En zo gaat het door. Slechte momenten. Goede momenten. Allemaal samengevat in inmiddels achthonderd kralen aan een touw van elf meter. „De ambulancekraal zit er inmiddels ook tussen. Die hoort er in onze ogen absoluut bij. Als Rick met de ambulance vervoerd moest worden ging het namelijk elke keer niet goed. Het waren telkens momenten dat ik dacht: nu gaat hij weg en komt hij misschien wel niet meer terug”, vertelt moeder Esther.

„Inmiddels gaat het weer een heel stuk beter met Rick. Hij grapt erop los, geniet van een lekker stuk kwarktaart en laat trots zijn fiets zien. Zijn behandeling is nog altijd in volle gang, maar het eind komt in zicht. Nog twintig weken. Dan zit de behandeling van in totaal 104 weken (twee jaar) erop. Is de leukemie bij Rick dan definitief weg? Dat blijft afwachten. Hoe dan ook: over twintig weken gaat er een dikke knoop in de ketting. Esther: „Er wordt dan een verhaal afgesloten. Verder met het gewone leven; ook al is dat door alles wat er is gebeurd totaal veranderd.”

De ambulancekralen, ontworpen en gemaakt door Paul van Dijk.

foto Mijntje Wismans